

Posolstvo Svätého Otca Leva XIV.
na 6. svetový deň starých rodičov a seniorov
Sviatok sv. Joachima a Anny, 26. júla 2026
Ja nikdy nezabudnem na teba (porov. Iz 49, 15)

Drahí bratia a sestry,

prostredníctvom proroka Izaiáša nám Pán sľubuje, že na nikoho z nás nikdy nezabudne. Uist'uje nás, že naše tváre má vryté do svojich dlaní (porov. Iz 49, 16) a že jeho láska je väčšia ako láska matky k svojmu synovi (porov. Iz 49, 15). Prorok nám dáva nahliadnuť do intímneho a silného dialógu, v ktorom sa Boh obracia na každého jednotlivca i na celý národ oslovením „ty“. Aj dnes môžeme tieto slová čítať ako adresované každému z nás a každý môže cítiť, že práve jemu patrí toto „ja nikdy nezabudnem na teba“.

Sú to slová, ktoré naplňajú útechou a dôverou. Sú odpoveďou na úzkosť, ktorá znepokojuje srdce: „*Pán ma opustil, Pán na mňa zabudol.*“ (Iz 49, 14) Koľkokrát vo Svätom písme, najmä v Žalmoch, modlitba vychádza z beznádeje toho, kto má dojem, že jeho život nikoho nezaujíma a že je prehliadaný! Bolestný pocit zabudnutia spája, žiaľ, mnohých ľudí, a medzi nimi je nemálo starších.

Božia láska, ktorá, naopak, na nikoho nezabúda, sa ponúka ako akt spravodlivosti a odpoveď na anonymitu, v ktorej sa ľudský život až príliš často stráca. Zdá sa, že najmä nad životmi mnohých starých ľudí visí závoj, ktorý stiera rysy ich tváří a zahaľuje ich do zabudnutia. To sa deje v domácnostiach, kde vládne osamelosť, a aj v niektorých zariadeniach, kde hrozí, že jedinečnosť každého človeka bude zredukovaná na číslo jeho lôžka alebo na jeho ochorenie.

Slávenie Svetového dňa starých rodičov a seniorov je príležitosťou znovu si uvedomiť, že Cirkve je povolaná byť matkou všetkých a že v každom veku je vždy možné objaviť v sebe Božích synov a dcéry. Nech je teda tento deň podnetom pre všetkých, najmä pre tých najmladších, aby obnovili krásny zvyk navštevovať svojich starých rodičov, starších členov rodiny a aj tých, ktorí nedostávajú žiadne návštevy. Prineste im prostredníctvom tohto posolstva a vašej prítomnosti pápežovu blízkosť a lásku. Postarajte sa o to, aby slová proroka „ja nezabudnem na teba“ nadobudli podobu nežného a láskyplného stretnutia. „V dobe, ktorá má sklon k zrýchľovaniu a fragmentácii, telesný človek stále túži po starostlivosti a uznaní zo strany pozorných ľudí, po láskavých slovách a rukách schopných nežnosti. Digitálna kultúra znásobuje prepojenia a ponúka nové možnosti stretávania sa; ľudské srdce si však zachováva nenahraditeľnú potrebu blízkosti.“ (encyklika *Magnifica humanitas* 239)

Cirkev chápe trápenia svojich starších členov, dobre vie, že sa na nich príliš často pozerá s predsudkami a považujú sa za bremeno. Uvedomuje si, že ekonomika zameraná na zisk oslabuje rodinné väzby; vie, že mnohí starší ľudia zostávajú opustení, lebo ich deti sú nútené emigrovať alebo v niektorých prípadoch bojovať vo vojne. Pre všetky tieto dôvody s radosťou ohlasuje Pánovo prisľúbenie: „Ja nikdy nezabudnem na teba!“

V každom veku, no najmä keď už nie sme mladí, je krásne zistiť to, čo povedal blahoslavený Ján Pavol I., že sme zahrnutí „nevyčerpatel'nou Božou láskou. Vieme, že na nás vždy dohliada, aj keď sa zdá, že je noc. Je nám otcom; no ešte viac matkou“ (*Anjel Pána*, 10. septembra 1978). Aj keď nám to spontánne nepríde na um, je pravda, že ani v starobe neprestávame byť synmi a dcérami. Preto každý deň platí pre nás výzva vrátiť sa do náručia Boha, ktorého láska je zároveň otcovská i materská.

Mnohí objavia Božiu nežnú lásku v priebehu svojho života, niekedy dokonca až v jeho záverečnej fáze. Na rozdiel od minulosti je totiž čoraz častejšie, že človek dosiahne pokročilý vek bez toho, aby mal skutočnú skúsenosť s vierou. V takom prípade sa vyšší vek – pričom vychádzame z otázok, ktoré si v tejto životnej etape kladieme s väčšou naliehavosťou – môže stať vhodným časom na začatie alebo obnovu duchovného života. Na tejto novej ceste môžeme spoznať, že Boh „je matkou, lebo zahrieva, lebo živí, lebo dojčí, lebo chráni“, ako hovorí svätý Augustín (*Komentár k Žalmu 26*, II, 18). To je vedomie, ktoré nám pomáha, aby sme sa nehanbili za krehkosť, ktorá sa začína prejavovať, a tiež pochopili, že sa všetci vždy navzájom potrebujeme, a preto „žobreme“ o pozornosť a starostlivosť. Teraz sa môžeme s detskou dôverou v modlitbe obracať k Bohu, ktorý sa nám stáva blízkym a ktorého sa učíme spoznávať v jeho nežnosti. Nikdy nie je neskoro začať sa k nemu obracať. Môže to byť veľký dar pre všetkých.

Drahí starí ľudia, pápež František o vás hovoril ako o „novom národe“ (*Katechéza*, 23. februára 2022), keďže počet ľudí v pokročilom veku nebol v dejinách ľudstva nikdy taký vysoký. Je preto viac než kedykoľvek predtým dôležité, aby sme spolu s vami – týmto „novým národom“ – premýšľali o tom, v čom by mohlo spočívať naše povolanie, keď sa zdá, že krehkosť, ktorá sprevádza človeka od narodenia, získava prevahu. Chcem vám povedať: Nebojte sa krehkosti! Práve táto slabosť v sebe ukrýva nový potenciál, ktorý osvetľuje aj ostatné životné etapy. Lebo ak je táto krehkosť prijatá a uznaná, otvára srdce „pre vzájomnú podporu a volanie k tomu, ktorý nám môže darovať to, čo žiadna ľudská moc nedokáže zaručiť: hlboké zmierenie srdca a tým aj skutočný mier“ (Stretnutie s alžírskou komunitou, Bazilika Panny Márie Africkej, Alžír 13. apríla 2026).

Takto môžeme ako kresťania prežívať obdobie staroby: ako „krehkí“, no zároveň ako „povolani“. Muž aj žena sa totiž môžu v starobe znova narodiť (porov. Jn 3, 4 – 6) a spolu s prorokom zvolať: „V obrátení a pokoji spočíva naša spása, v tichosti a dôvere je naša sila“ (porov. Iz 30, 15). Je to sila, ktorá sa môže stať pozvaním k tomu, aby sme sa pre zaistenie ľudského spolužitia neupínali k cestám arogancie a moci, ale zamerali sa na cesty zmierenia a skutočného pokoja. V tomto čase, tak kruto poznačenom vojnovým a spoločenským násilím, si mnohí kladú otázku, aký bude svet, v ktorom budú vyrastať ich vnúčatá. Povzbudzujem vás, milovaní, aby ste sa spolu so mnou vytrvalo modlili za to, aby čo najskôr zavládol mier na celom svete.

Ďakujem vám, sestry a bratia vyššieho veku, že ma každý deň podporujete svojimi modlitbami, najmä modlitbou svätého ruženca. Zo srdca vám to chcem oplatiť týmto želaním: Nech nás Pán vždy obnovuje vo viere, nádeji a láske, on, ktorý na nás nikdy nezabúda!

Vo Vatikáne 15. júna 2026

LEV PP. XIV.